Temps Ordinari - Vintè diumenge

Per DavidG el dt., 12/08/2025 - 10:15

Jr 38, 4-6.8-10
He 12,1-4
Lc 12, 49-53

En un context com l'actual d'alt risc d'incendis i d'escalada en el rearmament a nivell mundial, ens pot molestar que Jesús afirmi que ell ha vingut a calar foc i a portar la divisió a la terra. Ens molesta que la comunió i el Regne de Déu que desitgem i esperem, hagin de viure una prova iniciàtica aparentment tan distant al que Jesús ens havia fet somniar amb les benaurances: el Regne dels cels no és dels mansos, dels misericordiosos, del que treballen per la pau?

Ens passa com a aquells que escoltaven el profeta Jeremies i l'acusaven de desmoralitzar el poble amb paraules que interpel·laven denunciant el que encara no era just als ulls de Déu. Potser nosaltres també l'acabaríem baixant a la cisterna del llot on no poguéssim sentir mai més la seva denúncia.

Però el que s'ha proclamat és Paraula del Senyor i hem respost "Lloança a vós, oh Crist". L'Església ha escollit aquest fragment de l'Evangeli de Lluc per a ser llegit en totes les esglésies d'arreu en el diumenge XXè del temps ordinari. No se'l podia haver estalviat aquest com fem amb d'altres de difícil comprensió?

L'Evangeli és la bona notícia de Jesús i aquesta no és altra que l'esperança que Déu serà amb nosaltres cada dia fins a la fi del mon. I, malgrat que així, ho creiem, convivim amb tantes altres esperances que és postulen com a camins certs en el viatge de la vida! En la nostra travessa, creiem veure tants miratges que voldrien suplantar l'únic oasi que ens fa reposar. Hi ha tantes coses que distreuen la nostra mirada fita en Jesús!

Així ho deuria percebre en aquell temps el profeta Jeremies i així ho deuria denunciar. No per fixació malaltissa, sinó pel record de l'amor de Déu per la seva gent. Es per això que, quan la instal·lació en la que ens hem deturat ens impedeix arribar a Déu, esdevé una veu incòmode. Per això baixem el profeta a la cisterna, perquè exhaust deixi d'aixecar la veu perquè no som allà on hauríem de ser.

Tanmateix, sempre hi ha -i aquesta és la nostra esperança- qui demanarà treure el profeta del llot per a que torni a parlar de Déu als homes i als homes de Déu. Son els ajudants dels profetes, els qui faciliten que la seva veu inspirada es senti, fent-la sentir. De vegades són els mes joves que tenen la vida per davant i la perspectiva els fa reconèixer la veritat que anuncia el profeta. De vegades són els més ancians que amb la seva memòria, esculpida a cops de marrades, denuncien el moment present. Reconeixerem en ells també la veu de Déu?

En la tasca de prevenció d'incendis un mitjà tan habitual com sorprenent és cremar estratègicament una part del bosc perquè acabi fent d'eficaç tallafocs. Si agafem la imatge per a nosaltres, quins son els tallafocs de la vida cristiana? Permeteu-me dir-ho amb una paraula que "crema": El tallafocs del cristià és la penitència, l'estar-se'n del que no ens fa ser. La paraula penitència significa l'acció que em porta a configurar-nos més i més al somni de Déu. Es Jesús qui ens diu que qui vulgui seguir-lo comenci negant-se a si mateix. Això és, en primer lloc, no posar la pròpia apetència com a objectiu últim de les pròpies opcions. Tenir l'ull fit en Jesús és recórrer el camí de l'estimar com ell estima. Per això, no m'haurà de fer dubtar quan toca estar-se de quelcom, perdre temps o diners, si cal, dir la veritat punyent a qui sigui, per tal de viure tots per Crist. Ens caldrà fer incendis preventius que facin de barrera a l'odi i l'egoisme. Passar els baptismes quotidians que cremen el ser vell que voldria fer-se present en tot, per renéixer a l'home nou al que ens convida Crist. Ens caldrà, doncs, estar atents i recórrer el camí de la penitència que cou, divideix, d'entrada, però que ens salvarà la vida en darrer terme.

Fotografia: Adam Wilson a Unsplash

ETIQUETES
FOC PROFETA PENITÈNCIA ESPERANÇA